

Nedívala se do objektivu, možná ani netušila, že ji někdo fotí. Rozesmátá zvedala ruku k pódiu. Vedle ní stál muž v mikině a držel ji za rameno, jako by na sebe chtěl upozornit nebo si ji k sobě přitáhnout. Nebylo mu vidět do tváře, stál zády k objektivu. Na šedé mikině s kapucí měl logo Foo Fighters, bombu s křídly a nápis *There is nothing left to lose*.

Foo Fighters. Blitzova oblíbená kapela, kterou poslouchal od devadesátého pátého, kdy jsme my ostatní chtěli zapůsobit na vrstevníky znalostí Scyzoryku od Liroye a tajně poslouchali soundtrack z Toy Story.

„To je...“ začal jsem nejistě a ukázal na tu mikinu. „To je jejich koncert? Byls tam?“

„Byl.“

„Do prdele, Blitzi! Viděls ji?“

Měl jsem chuť chytit ho za ramena a zatrást s ním, ale včas jsem se zarazil. Srdce mi bušilo jako o závod a projela mnou vlna horka. Přišlo mi, že moje mysl tomu, co se děje, střídavě rozumí, a střídavě ztrácí kontakt se skutečností.

„Ne,“ řekl Blitzer. „Uviděl jsem ji až na té fotce, před půl hodinou, když...“

„Jak jsi na ni narazil? Kdo to vyfotil?“ skočil jsem mu do řeči, byl jsem si vědom, že jestli neudržím emoce na uzdě, vypálím ze sebe celou kanonádu dalších otázek. Zavřel jsem oči, narovnal se a na okamžik znehybněl.

„Až mě pustíš ke slovu, tak ti to řeknu.“

„Tak mluv,“ přikázal jsem mu.

„Ten koncert byl včera, Foo Fighters hráli na městském stadionu.“

„Včera?!“

„Klid.“

Zhluboka jsem se nadechl a zadržel dech.

„Neříkals, že se tam chystáš.“

„Protože se o takových věcech nebavíme,“ opáčil a pokrčil

rameny. „Ty na to sereš a já ti o tom nepotřebuju povídat. Jako když zrovna narazím na nějakou kundu.“

Jen Blitzer dokázal označit ženu tímhle způsobem. Za normálních okolností bych mu na to asi něco řekl, ale teď mě to ani nenapadlo.

„No a tak to bylo i včera,“ dodal a nespouštěl pohled z fotky. „Bohužel jsem tu holku vyplašil, zmizela v davu. A tak jsem ji hned ráno začal hledat. No a narazil jsem na tenhle spott... a na tu fotku.“

Oba jsme se na ni dívali jako na oltář. Na rozdíl od chlápka v mikině Ewa měla na sobě tričko jiné kapely. Bylo vidět jenom část nápisu. *Gutierrez Y Angelo*. Název alba nebo singlu byl Better Days. Nic mi to neříkalo.

Mlčení se protahovalo, ani jsem si nevšiml, že jediný zákazník v restauraci už své mango lassi vypil a nervózně se rozhlíží.

„Možná...“ začal jsem nejistě, „možná jsem tomu, že je to ona, uvěřil až příliš rychle.“

„Co?“

„Vždyť to přece není možné. Po deseti letech se jako najednou ukáže?“

„No a?“

Otázka byla na místě stejně jako každá jiná. Možná jsem se nechal unést nadějemi a unáhleně připustil, že je to Ewa, a možná taky ne. A možná to vážně byla ona.

„Ježíšmarjá...“ zasténal jsem a potřásl hlavou. „Vypadá šťastně,“ dodal jsem.

„Je na koncertě Foo Fighters.“

„Ale...“

„Myslel sis, že ji někdo deset let drží zavřenou ve sklepe?“

„Nevím, co jsem si myslel.“

Nic pravdivějšího se říct nedalo. Teorií bylo příliš mnoho, a část z nich jsem si vytvořil já, část jsem převzal od novinářů a anonymních uživatelů v komentářích pod každoročními